

*Науковий керівник – Пісоченко Т.С.,
канд. екон. наук, асистент кафедри інформаційних систем та
технологій
Миколаївський національний аграрний університет
м. Миколаїв*

**СЕКЦІЯ «АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ФІЛОСОФСЬКИХ
ТА СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ НАУК»**

**ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ
УКРАЇНИ**

*Воробйова С.С.,
здобувач вищої освіти групи МЕН 1/2 факультету менеджменту
Миколаївський національний аграрний університет*

На сьогоднішній день агропромисловий комплекс України розглядається як важливий сектор національної економіки. У ньому зафіксована більшість основних виробничих фондів, працює четверта частина від усього населення, зайнятого у народному господарстві, виробляється понад 20 % валового суспільного продукту та третина національного доходу, формується 70 % роздрібного товарообігу. Саме він має забезпечити підвищення конкурентоспроможності української економіки на основі використання конкурентних переваг з урахуванням сучасних аспектів інноваційної та інвестиційної діяльності [1].

Аграрний сектор України із ефективністю виробництва, що значно перевищує вимоги внутрішнього ринку, з одного боку, може стати локомотивом зростання національної економіки та її ефективної інтеграції у світовий економічний простір, а з іншого – надати мультиплікативний вплив розвитку інших галузей національної економіки [2].

Модерний стан галузі характеризується кількістю негативних тенденцій і проблем, які потребують термінового вирішення їх. Обстановка загострюється під впливом явищ глобалізації та нестабільністю вітчизняної економіки.

Вже досить сталий час у сфері аграрного виробництва спостерігається деструктивний вплив саморегульованого ринку, необґрунтованої державної політики, що виражається у прибутковості й конкурентоспроможності сфері. Крім того, характерними рисами сучасного розвитку АПК є диспаритет цінкових відносин, недосконалість бюджетних, податкових, фінансових, зовнішньоекономічних механізмів, зниження рівня життя сільського населення та відтворення трудового потенціалу.

Така складна ситуація, що склалася в аграрному комплексі країни трактується:

- невиконанням завдань стратегічних напрямів розвитку агропромислового комплексу та аграрної реформи в Україні;

- фізичним, технологічним та моральним відпрацьованих основних виробничих фондів сільськогосподарських підприємств;
- наявністю значної різниці цін на сільськогосподарську продукцію та промислові засоби виробництва і предмети праці, що зумовлюють постійну нестачу фінансових резервів та локалізують діяльність і розвиток сільськогосподарських товаровиробників;
- нераціональним використанням земельних, трудових та фінансових ресурсів аграрної сфери;
- зниженням родючості ґрунтів, недостатньо ефективним використанням наявного потенціалу земель сільськогосподарського призначення;
- недостатнім рівнем розвитку інфраструктури аграрного ринку;
- відсутністю необхідної підтримки сільськогосподарських виробників на державному рівні;
- невеликим ступенем життя мешканців села, обмеженими заробітними платами людей, зайнятих у сільському господарстві, неробством, поглибленням демографічної кризи, міграцією у пошуках роботи, руйнуванням трудового потенціалу села [3].

Для вирішення проблем АПК потрібно розробляти комплексні програми підтримки та розвитку українського села, які в свою чергу:

- забезпечують стабільне та ефективне функціонування агропромислового комплексу, орієнтованого на задоволення внутрішніх та експортних потреб країни в продукції сільського господарства і продуктах її переробки;
- сприятимуть соціальному відродженню села, подоланню бідності селян;
- сформують нову інституціональну, галузеву та регіональну структуру аграрної категорії національної економіки;
- поновлять виробничий потенціал сільського господарства та переробної сфери, продуктивної підприємницької дії, і т. д. [4].

Таким чином, розвиток аграрного сектору економіки може здійснюватися на основі оптимізації виробничої і соціальної інфраструктури, поліпшення конкурентоспроможності сільськогосподарського виробництва, покращення якості та безпеки сільськогосподарської продукції, охорони довкілля й відтворення природних ресурсів, підвищення сфери зайнятості сільського населення, що дозволить аграрному сектору економіки задовольнити потреби внутрішнього ринку.

Література:

1. Ткач В. Проблеми та перспективи розвитку АПК в умовах глобалізації [Електронний ресурс] / В. Ткач, Ю. Каширна – Режим доступу до ресурсу: <http://oldconf.neasmo.org.ua/node/2643>.

2. Халатур С. М. Інституціональні детермінанти формування стратегії економічного розвитку сільського господарства України. Бізнес Інформ. 2017. № 5. С. 119-123.

3. Бальманн А. Сільське господарство в умовах мінливих ринків, інституцій та політики. Виклики і Стратегії. – К., 2006. – 208 с.

4. Проблеми та перспективи розвитку АПК [Електронний ресурс] // info {at} pidru4niki.com. – 2010. – Режим доступу до ресурсу: https://pidru4niki.com/1201092738611/rps/problemi_perspektivi_rozvitku_apk.

*Науковий керівник – Борко Т.М.,
кандидат педагогічних наук, доцент кафедри економічної теорії і
суспільних наук,
Миколаївський національний аграрний університет,
м. Миколаїв*

ПЕРСПЕКТИВИ ВИКОРИСТАННЯ ДРОНІВ У СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОМУ ВИРОБНИЦТВІ

Федюкевич А.П.,

здобувач вищої освіти академічної групи Б 2/1

Миколаївський національний аграрний університет

Безпілотні літальні апарати та дрони вже сьогодні є важливим сегментом світового ринку, що стрімко розвивається. І цей сегмент знаходить застосування в абсолютно різних галузях людської життєдіяльності.

Багато комерційних компаній розглядають дрони та безпілотні літальні апарати в якості ефективного інструменту для рішення різноманітних завдань. І ця сфера літальних апаратів розширюється. Згідно досліджень Всесвітньої організації безпілотних систем (The Organization for Unmanned Vehicle Systems Worldwide) тільки в сільському господарстві загальна економічна ефективність використання дронів у 2025 році складе близько 82 млрд \$ [5].

Обслуговуюча інфраструктура стрімко розвивається. Покращення інфраструктури є важливим фактором підвищення ефективності економіки України. Розвиток сучасної економіки, базується на використанні новітніх технологій.[6].

Зростання ринку безпілотників можна пояснити підвищенням поінформованості працівників аграрної сфери виробництва про переваги дронів і меншою вартістю такого виконання робіт, перед традиційною сільськогосподарською технікою. Завдяки технічному розвитку, наразі їх застосування в сільському господарстві торкається майже всіх напрямків робіт: від картографії та геодезії ділянок до обприскування і моніторингу зростання агрокультур [2].

Сучасний ринок літальних апаратів представлений двома моделями безпілотників. Перший виключно літальний (наприклад, eBee Ag від SenseFly) та другий мультироторний (мабуть, найпопулярнішими серед них нині є різні моделі квадрокоптерів Phantom від DJI). Мультироторні дрони залежно від кількості гвинтів (роторів) поділяються, відповідно, на три- квадро-, гекса- та октокоптери.